

Gürsel Dönmez

SAF SİYAH

ŞİRLER
1984-2014

ÖTÜKEN

Dr. Gürsel DÖNMEZ; 1964 yılında Kırcaali’de doğdu. İlkokula Bursa’da başladı. Sakarya-Arifiye Öğretmen Lisesi’nden mezun oldu (1982). Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’ni bitirdi (1986). 1987’de Viyana’ya gitti. Viyana İktisat Üniversitesi’nde yüksek lisans tahsili yaptı (1991). 1993-1998 arası Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi’nde Araştırma Görevlisi olarak çalıştı. Bu süre içinde Viyana İktisat Üniversitesi Felsefe ve İktisat Sosyolojisi Enstitüleri’nde doktorasını tamamladı. Abdullah Gürsel imzasıyla köşe yazıları, dergilerde denemeler ve şiirler yayınladı. 2001-2009 arasında “Avrupa Günlüğü” dergisinin yayıncılığı ve editörlüğünü yürüttü.

2009 yılından bu yana Ankara’da ikâmet etmektedir.

Bu kitap, 30 yıl içinde yazılmış 30 şiirden oluşmaktadır.

Yayınlanmış kitapları:

Mahşerin Çocukları, Özel Basım, İstanbul, 1993

Viyana Yazıları, Kaknüs Yay., İstanbul, 2004

Devlet Metodolojisine Giriş, Hece Yay., Ankara, 2004

İÇİNDEKİLER

PROLOG:
İşâret • 11

BİRİNCİ PERDE:
GÜL RİSÂLESİ

Âheste Vur Yüreğime • 15
Gül Ağacı • 16
İlkin Gözlerin Vardı • 18
İhtiyar Kadınlar • 20
Saçlarımda Güneşler Eskittim • 23
Şimdi Bambaşka İnsanlar I • 27
Şimdi Bambaşka İnsanlar II • 30
Saçlarımı Bıraktığım Kente Serenat • 33
Her Sabah Çiğ Düşer Mezar Taşlarına • 36
İhtilâl I • 39
İhtilâl II • 41

İKİNCİ PERDE:
SAF SİYAHA YOLCULUK

Serüven • 45
Sürgün • 46
Kurşun Menzilinde Gayet Suskun • 56
Bilemezsin • 59
Yâsemen • 60
Parmak İzleri • 62
Kûn • 63
Âyin • 64
Hû • 71
Saf Siyaha Yolculuk • 73
Yiğitler Mezarlığı • 75

ÜÇÜNCÜ PERDE:
YAĞMUR TÜRKÜSÜ
Mahşerin Çocukları • 79

DÖRDÜNCÜ PERDE
SEDÂ
Onyeddi Ağustos Doksandokuz • 93

EPİLOG
Kitâbe • 135

PERDE ARKASI:
SAF SİYAH'IN ERİŞİLMEZ AYDINLIĞI
Naat • 143
Münâcat • 157
Tevhîd • 181
Sır • 216

PROLOG:

İşâret

Kaf dağında rüyâmdaki nûn
İşâretiydi bana zorun
Yolların sonunda yolların
Başına vardım büyük yolun
Kaf dağındaki o nûn; O'nun...

BİRİNCİ PERDE:
GÜL RİSÂLESİ

1984-1987

Ankara

Âheste Vur Yüreğime

Âheste vur yüreğime
Mısrâlar yaranmasın
Gönlünü aç sözlerime
Divâne-i can yanmasın.

Yanmasın aman yanmasın
Yâr beni mecnûn sanmasın
Zâbitler düşmüş peşime
Kimseler adım anmasın.

Âheste vur yüreğime
Mısrâlar yaranmasın...

Gül Ağacı

Âheste vurmalsın yüreğime çün
orası kelimelerin alev alev yandığı
tehlikeli bir ateş denizidir âh
o alevlerden bizi yaşatan can
ve canân için mısırâlar çıkar.

Belâ denilen gül ağacının tohumu
bu kan denizinin derinliklerinde
bir mercan balığı gibi gezinerek
mutlu bir sarhoşluğun en derin
ve en durgun zamanını bekler.

Can, canân ve mercan derken
kimi zaman hiç beklenmedik bir ânda
kimi zaman yağmur çiselerken
kabaran suların sakinleştiği meyânda
ağır ağır çatlatır sancılı kabuğunu.

Sonra acı bir siren sesi duyulur
ve bir çalı kuşu tatlı tatlı cıvılda
eyvâh gül ağacı doğmuştur
insanlar anlamasa ne çıkar
şâir hepsine tanık olmuştur.

Tanık zâbitlerce götürüldükten sonra
kan gülleri açar ve acı günler yaşanır
sarhoş edici bir râyihâ yayılır her tarafa
dudaklarımızdan yağmur suları boşanır
dudaklarımız yaralı birer yâsemendir.

Ve sarhoşluk da biter bir akşam
yaban kazları güneye uçmaktadır
elimizde solmaması gereken
bir demet gül kalmıştır
bir demet gül
Gül.

İlkin Gözlerin Vardı

İlkin gözlerin vardı
sonra mâvi gökyüzü ve kuşlar
ellerim hasret içre yanardı
saçlarımı eskitirken yağmurlar.
Kanayıp dururken yüreğim
ben vardım, sen vardın ve insanlar
hep dağlara yürürdüm
yıldızların söndüğü zamanlar
bütün yollar kesikti, kesiktim
yüreğim çarpardı, sen yoktun ancak.
Fakat ben ağlayamam
fakat, ben gülemem.

İlkin gözlerin vardı
sonra mâvi gökyüzü ve kuşlar
baharlardan bir bahardı
deniz, dağlar ve taşlar
günbatımlarında ağlardı.
Şimdi anlatmak sana gecelerimi
acımasız zindanların ıslaklığını
kanayan yüreğimi gardiyan da gördü
kan ırmakları yüklenirken acılarımı
bedenim yavaş yavaş ölüdü.
Fakat ben ağlayamam
fakat, ben gülemem.

Gül ve gülücükler
umut kalmamıştır artık güllerde
ağaçlar hep yapraklarını döker
ansızın kış vakitleri gelir de
acılarım biter
sonra ben de biterim
kuşların ölüp gittiği yerlerde.
Fakat sen ağlama
Gül.

İhtiyar Kadınlar

Büyüyen bir sessizliktir gecenin lâcivert kolları
Kentin ara sokaklarında koşuşurken kediler
Karanlık yüzler vardır keserler yolları
Balmumundan yapılmış karanlık yüzler
Büyüyen bir sessizliktir gecenin lâcivert kolları.

Televizyonlar, biraz da insanlar
İçim rahat, kimse görmedi gizlediklerimi
Sessiz bir ürperişle geçilir gecekondular
Gecekondular tanığımdır bilirler tüm dertlerimi
Televizyonlar, biraz da insanlar.

Sevdâlanma oğul dediler
Büktüm boynumu ancak
Neden, neden söylemediler
Bu yürek nereye konulacak
Sevdâlanma oğul dediler.

Yenik miyim Őimdi yűređime
Bunu sormalıyım ihtiya kadınlara
Nasıl sűndűrűlűr bu yangın
Bunu da bűyűműŐ adamlara
Yenik miyim Őimdi yűređime.

İhtiyar kadınlar âh
Siz bilirsiniz yitmiŐ sevdâları
Gűkyűzű niçin bu kadar siyah
Nerede dolunay, n'olur getirin yıldızları
İhtiyar kadınlar âh.

Karanlık sokakların nabzı ellerimdedir
Ellerimde űlműŐtűr tűm kelebekler
Bűtűn suç aletleri bende, yalnız bendedir
Yűređimde űfkeli bir çocuk bekler
Karanlık sokakların nabzı ellerimdedir.

Dikensiz güller taşırım en gizli yerlerimde
Sen Gül, sen ey elleri üşüyen kız
Kaybolan güneşler hâtıra defterimde
Banaysa ateş böcekleri kaldı yalnız
Dikensiz güller taşırım en gizli yerlerimde.

Nerededir gölgede yiten ışık
Kutlu dolunay vakitleri
Farketmiyor artık
Bilsem de bilmesem de
Nerededir gölgede yiten ışık.

Bir aydınlık sızıyor gözlerimden şimdi
Mısrâlar köpürüyor terkedilmiş denizlerden
Kafiyeler çiseliyor mahzûn sayfalara
Kristal avizeler asılı yorgun kirpiklerimden
Bir aydınlık sızıyor gözlerimden şimdi...

Saçlarımda Güneşler Eskittim

Tuzlu rüzgârlar taşıyan saçlarımla
Ben ıssız sahillerin haylaz çocuğu
Dünyalılar arasında sürgün şâir
Çün severdim kelimelerle yolculuğu
Mürekkep, kalem, sesler vesâir.

Açıldı sicilim, adımın altını çizdiler
Adım kayboldu süslü sıfatlarım arasında
Gözlerimden dolayı mecnûn bu dediler
Bir efsâne belki, aslında yoktu Mecnûn
Bilmez miyim bunu ben, bilemediler.

Saçları dağınık bir adamın
Buruşuk gömlekleri niçin sevdiğini
Ve itinâ ile ütülenmiş bir yaşamın
En zarif kıvrımları nasıl ezdiğini
Rakamlardan bile sezemediler.

Şimdi bu hikâyenin
nasıl başladığı hiç önemli değil
önemli değil
sır avcısı meraklı gardiyanlar
kabaran suları itiraf ettiğim için ona
küllerim toprağa teslim edilsin
toprak ki çok dinlemiştir nabzımı
uyurken ıssız ıslak çimenlerde
fısıldayıverince tutulamaz yazgımı
karıncalar bile acımıştır bana
güyâ ecinniler varmış bedenimde.

Böylece kiraz ağaçları yaşlanırken
yaşlanırken acıyan yerlerimiz
saçlarımda güneşler eskittim de
aşındı ökçelerim, tozlandım
ki bu türkü
böyle söylenmezdi eskiden
anneler çocuklarına gösterirdi beni
çocuklar, âh çocuklar
bendim
bendim işte o serseri dedikleri.

Çün yıldızsız bir gökyüzü altında
sözümüne aykırı yaşayarak
arabesk şarkılarla aptal
ümid nedir bilmeksizin umutsuz
yanlış yağmurlarla ıslanarak
nice geceler tükettim uykusuz.
Takvim yaprakları uçuşurken
saçakların buz tuttuğu gecelerde
hasretten biçilmiş elbiseler giyinerek
yine bir yangın kışkırtan ellerimle
donuk ışıklar altından geçerdim
bir nöbetten diğerine titreyerek.

Başka gariplerle paylaşılmış ayazda
bulutları köpürten rüzgârın
hançer yarasını kudurtan uğultusuna
aldırmaksızın beklerdim
beklemek tesellisiz bir şarkıydı
birden, kar atıştırmaya başlamışsa
gecenin koynunda
veya koynunda hecelerini
iyi gizlenmek gerekirdi
fakat donmuş gözpınarlarına inat
ağlayabilmek için sıcacık
hüzün kelimesi yetmezdi.

Bekleme salonlarından
kendime küserek ayrılırdım sonra
sigara dumanlarından
şiiirlere küserek ayrılırdım.
Oysa şimdi anlayamıyorum
anılar nasıl sararır böyle çabucak
sonra insan durup dururken
üstelik soğumak üzereyken ellerimiz
külyeşili ağustos bulutları gibi
niçin hıçkırma ister doyasıya
bir ırmak yatağı mıdır gözlerimiz ?...

Hâlâ ıslak mıdır çimenler
ıslak mıdır hâlâ
hâlâ ıslak
hâlâ
Gül.